Č. 45.

Vyživovací příspěvek: I. Skutečnost, že děti povolaného mají proti němu dle zákona nárok alimentační, nestačí sama o sobě k odůvodnění jejich nároku na příspěvek vyživovací dle § 2 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z., není-li výživa jejich ohrožena. — II. Snacha není po zákonu oprávněna zastupovati tchána a tchýni před nejvyšším správním soudem. — III. Není podstatnou vadou řízení (§ 6 zák. o spr. s.), opomene-li žalovaný úřad dáti vyšetřiti nepatrný rozpor mezi údaji strany a zjištěnými skutečnostmi, který nemá vlivu na konečný úsudek jeho o podstatnosti přihlášeného nároku.

(Nález ze dne 15. února 1919 č. 898.)

Věc: Antonie Peksová v Olší (adv. Dr. Milan Veselský z Velkého Meziříčí) proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost odmítá se jako nepřípustná, pokud jde o nárok Antonína a Marie Peksových. Jinak se zamítá stížnost jako bezdůvodná.

Důvody: Manžel stěžovatelčin, František Peksa, majitel usedlosti o 65 měrách půdy v Olší, byl dne 2. srpna 1914 povolán k činné službě vojenské. Nárok na příspěvek vyživovací, jejž manželka jeho několikráte byla vznesla k okresní komisi vyživovací ve Velkém Meziříčí pro sebe, tři nezletilé dítky a rodiče povolaného, byl pokaždé zamítnut, naposledy výměrem ze dne 30. března 1918 č. 490 z důvodu, že výživa řečených příslušníků povolaného není ohrožena.

K odvolání podanému z posléz uvedeného výměru povolila zemská vyživovací komise v Brně rozhodnutím ze dne 14. června 1918 č. 7041 stěžovatelce výživné penízem 1 K 60 h denně od 1. srpna 1917 počínaje a zamítla nárok činěný pro dítky a rodiče povolaného, dokládajíc, že výživa rodiny povoláním manžela stěžovatelčina částečně byla ohrožena, poněvadž k obdělávání pozemků musily býti přibrány cizí síly pomocné na místo povolaného, jehož vedoucí síla odpadla, že však výživa dětí a rodičů vzhledem k výnosu pozemků a k užitku plynoucímu z chovu 10 kusů dobytka není ohrožena. Za dobu před 1. srpnem 1917 vyživovací příspěvek přiznán nebyl, jelikož jest tu již zamítavé rozhodnutí okresní komise vyživovací ze dne 16. října 1916, které jest dle ustanovení § 9, odst. 4 tehdy plativšího zákona ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. konečné a odvolání z něho není tudíž přípustno.

Stížnost popírá, že výživa rodiny povolaného byla jen částečně ohrožena, namítajíc vadnost řízení, protože o poslední žádosti nebyla vůbec konána šetření a úřady se opíraly o starý stav z r. 1916, což je patrno již z toho, že rozhodnutí poukazuje ke stavu dobytka o 10 kusech, jest jich však pouze pět a z nich jen dvě krávy. Stížnost tvrdí, že naříkané rozhodnutí jest nezákonné již proto, že zamítnutým žadatelům přísluší proti povolanému dle § 2 zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. nárok na alimentaci a tedy i na příspěvek vyživovací.

Pokud stížnost se domáhá vyživovacího příspěvku pro rodiče povolaného, Antonína a Marii Peksovy, jest nepřípustna a bylo ji odmítnouti.

protože stěžovatelka není po zákonu oprávněna zastupovati rodiče svého manžela před nejvyšším správním soudem a plnou mocí jejich se nevykázala.

Pokud pak jde o nárok vznesený pro děti stěžovatelčiny, zakládá se nález na těchto úvahách: Otázka, je-li v konkretním případě výživa příslušníků povolaného vůbec anebo z části ohrožena, není otázkou právní, nýbrž skutkovou a přezkoumati ji přísluší nejvyššímu správnímu soudu pouze dle § 6, odstavce 2 cit. zák.

Nejvyšší správní soud neuznal důvodnou výtku, že skutková podstata naříkaného rozhodnutí byla nedostatečně vyšetřena. V protokolární žádosti ze dne 25. ledna 1918 neuvedla stěžovatelka nic jiného, nežli že byla přinucena na místo povolaného manžela zjednati čeledína, v odvolání pak mimo to, že na usedlosti váznou dluhy a výměnek rodičů, že třeba přibrati k pracím i zajatce a že sama nemůže se starati o hospodářství, poněvadž má na opatrování tři malé děti. Tvrzení tato nebyla nová, bylať stěžovatelkou uplatňována již dříve a žalovaný úřad o správnosti jejich nepochyboval, založiv své rozhodnutí na skutkové podstatě, jež souhlasí s tím, co stěžovatelka sama uvedla na doklad činěných nároků. Jediný rozpor mezi tvrzením strany a skutkovou podstatou naříkaného rozhodnutí jeví se v počtu dobytka, jejž stěžovatelka označila počtem sedmi kusů, kdežto žalovaný úřad jich uvádí deset.

Rozpor ten arciť vyšetřen nebyl, avšak opomenutí toto nelze uznati za vadu podstatnou, protože rozdíl výtěžku z chovu dobytka plynoucí vzhledem k rozsahu polního hospodářství jako hlavního zdroje příjmů a k poměrně malému počtu členů rodiny pro konečný úsudek, zdali a pokud výživa rodiny jest zajištěná, nemá rozhodujícího významu.

Jestliže však žalovaný úřad přihlíželo k rozměrům hospodářství a k podstatným údajům strany samé měl za to, že výživa všech příslušníků rodiny povolaného není ohrožena a jestliže pak vyživovací příspěvek povolil jen stěžovatelce samé, nelze uznati, že naříkané rozhodnutí se zakládalo na nedostatečně zjištěné skutkové podstatě.

Stěžovatelka jest na omylu, když tvrdí na konec, že bylo přiřknouti dětem vyživovací příspěvek již proto, že náležejí k osobám, jimž přísluší nárok na alimentaci.

Z nároku na alimentaci neplyne ještě za všech okolností nárok na příspěvek vyživovací, nýbrž nárok tento stává se existentním podle citovaného ustanovení § 2 — pokud jde o děti — tehdy, když příjmy povolaného po nastoupení služby vojenské na výživu dětí nestačí a výživa jejich jest tudíž ohrožena.

Bylo tedy stížnost zamítnouti jako nedůvodnou.

Č. 46.

Vyživovací příspěvek: Okolnost, že příslušník povolaného má nárok na vyživovací příspěvek z titulu alimentačního, dlužno uplatniti již v řízení správním. Dovolávati se jí teprve v řízení před nejvyšším správním soudem, jest nepřípustno.